

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XXI. tečaj.

—❁ V Gorici 1904 ❁—

11. zvezek.

Korist iz preišljevanja svojih napak.

P. A. M.

X. POGLAVJE.

**Svoje napake moramo porabljati, da zadostujemo
za svoje grehe.**

Ljubezen ne sme biti brez dela, temuč, kaker pravi sv. Gregor, „ljubezen se mora v djanju pokazati.“ Taka dela storiti, je nova korist, katero nam mora prinašati spomin na naše grehe. Gorečnost za vse dobro, katero nam zbuja ta spomin, ne sme ostati le v čustvih, temuč vladati mora tudi našo voljo in nas priganjati k plodonosni delavnosti. „Žalost prave pokore,“ uči sv. Frančišek Sal., „ne smemo toliko imenovati žalost kot stud in zopernost nad hudim; to je žalost, ki nima nič temnega in zopernega nad seboj; ona ne mori duha, temuč priganja ga h goreči in živahni delavnosti; ona ne tlači serca, temuč z molitvijo in zaupanjem ga povzdigne k veči in priserčniši pobožnosti. To je žalost, ki v goreči ljubezni sovraži storjene pregrehe in se jih na vso moč ogiblje.“ Ta sad prave pokore prihaja posebno iz dolžnosti zadostovanja. Po nauka sv. Anzeljma, se pravi

zodostovati — Bogu vkradeno čast poverniti; po nauku sv. Avgušтина — odstraniti grešne priložnosti in v skušnjavah ne privoliti. Ako pomislimo, da je tako rekoč neskončna hudobija, ako Bogu, če tudi le z majhinim grehom vkrademo dolžno čast, kolika gorečnost nas mora prevzeti, da božjemu veličastvu vkradeno čast povernemo! Ali nas ne bodo naše pregrehe k toliko večji zvestobi spodbodle, koliker večji je bil njih dolg in koliker večje njih število? Zato govori prerok: „Spreobrnite se, kaker ste globoko zašli, Izraeljevi otroci.“ Iz. XXXI. 6.

Ali nam ne bo vsaka stvar, katero smo zlorabili v greh, zaklicala: Odstopite, idite proč, ne dotikajte se me, ali rabite me vsaj v prihodnosti za to, da boste zadostovali za svojo grešno preteklost? S koliko poterpežljivostjo se moramo poniževati in prenašati hude nasledke svojih pregreh! To priporoča tudi sv. Frančišek Sal. rekoč: „Ljuba duša, bodi mirna; tvoje spovedi so bile popolnoma dobre. Misli nadalje le na svoj napredek v čednostih in ne spominjaj se starih pregreh, razun, da se v miru pred Bogom ponižaj in hvališ njegovo vsmiljenje, ki ti je po moči sv. zakramentov odpustilo tvoje grehe.“

„Ako spoznaš, da si sama vzrok, da tako malo napreduješ v čednostih, ponižaj se pred Bogom, kliči njegovo vsmiljenje, verzi se pred njegovo obličje, spoznaj svoj dolg in v sodnjem stolu pokore ga prosi milosti, da ti po posredovanju spovednika odpusti tvoje grehe. Ko se je to zgodilo, ostani mirna. O, bogoljubna duša! vboge duše v vicah so gotovo v vicah zarad svojih pregreh, tistih pregreh, ketere so čez vse sovražile in jih zdaj še sovražijo; one pa to poniževalno spoznanje in bridkost, da so še izključene od nebeškega veselja prenašajo z veliko vdanostjo in prepevajo slavo božje pravičnosti: Ti o Gospod si pravičen in pravična je tvoja sodba.“

Sv. Frančišek Sal. gre pa še dalje; on ne tirja samo to, da vse hude nasledke greha sprejmemo kot pravično kazen, temuč on tudi hoče, da popravimo svoje napake s tem, da podvojimo svojo gorečnost za dobro.

Kot zvesta učenka svojega dušnega vodnika je sv. Frančiška Šantaljska večkrat rekla svojim duhovnim hče-

ram: „Kako moremo spoznati voljo božjo v svojih napakah in nepopolnostih? Preljube moje hčere, voljo božjo, ki je dopustila, da smo padle v to ali ono napako, moremo v tem spoznati, da same sebe ponižamo, same sebe tožimo, svojo nizkost ljubimo in v teh vajah za svoje grehe zadostujemo in odpuščanje dobimo.“

„Naše napake, pravi p. Gru, nam dajejo pogostokrat priliko za vaje v čednostih in Bog včasih dopusti iz tega namena, da pademo v kake pregrehe. Ti si včasih siten, neljubezniv, nepoterpežljiv; glej, to je dopustil Bog, da si dobil priliko ponižati se in to popravi tvojo napako in pohujšanje.“

Pa vgovarjal boš, če je temu tako, ali ni potem skesani grešnik na boljšem, kot pravični, ki ni nikoli grešil? Nočem primerjati neomadežano ohranjeno pravičnost s pravičnostjo, katero si je grešnik s kesanjem in zadostovanjem zopet pridobil, ne eno nad drugo povzdigovati. Nedolžnost se bolj bliža neskončni svetosti božji in nedolžna duša je vedno v veliki milosti pri Bogu. Nikedar ne bo grenka mira pokore dosegla sladkost, katero dobiva iz nebes nedolžna duša. Kaker lilija nadkriljuje druge cvetlice, tako se bo vedno odlikovala tudi nedolžnost sè svojo čistostjo. Da, ako človek zgubi to nedolžnost, zgubi neko posebno čast, katere ne more več nazaj dobiti.

Čeravno pa skesani grešnik ne more več nazaj dobiti zgubljene nedolžnosti, ostane vendar resnično, kar uči sv. Tomaž Akv., „on si lahko pridobi večí zaklad zasluženja in večé bogastvo.“ Zakaj sv. Gregor pravi, da si tisti, ki resno premišljujejo svoje zmote, prizadevajo popraviti škodo, katero jim je napravil greh in tako pripravijo v nebesih večé veselje. Nekaj podobnega je v vojski. Vojak, ki se je povernil na svoje mesto, katero je bil zapustil, in se zdaj z večó serčnostjo bori, je vojskovodji veliko ljubši, kot oni, kateri je sicer ostal na svojem mestu, pa ni nobene serčnosti pokazal“. Vsmiljeni Zveličar rad skazuje svojo ljubezen grešniku, ki se skesan k njemu verne; on poplača njegovo pokoro s tem, da ga v obilni meri deležnega stori svoje dragocene kervi; on stori, da, kjer je bil greh obilen, je milost še obilniša. Tako je dobil tudi Job, ta nedolžna

podoba spokornega grešnika, dvakrat toliko nazaj, koliker je bil zgubil.

Slednjič najdemo tukaj, kaker nam je vže povedal naš sv. učenik, zmagoslavje ljubezni. Mgr. Gay vpraša: „Ali se dobi kje kako skrivno sredstvo, da pretečeni čas zopet odkupimo? Ali bi ne bilo to ravno toliko kot vihar zajeziti? Hvala Bogu, odgovarja sam, tako sredstvo se najde; ljubezen ga je znašla; ljubezen ga je razodela; tvoja ljubezen naj se ga polasti. To sredstvo so sv. solze.

Ne solze, ki pritečejo iz oči, katerih Bog ne podeli vsakemu in jih tudi od nobenega ne tirja; pač pa solze serca, spokornost duše in kesanje. S temi nevidnimi solzami si pokrij del življenja, ki je ostal nerodoviten, ker nisi dovolil ljubezni, da bi ga obsijala; s temi vodami se bo vernila ljubezen. In kedo ve, ali se ne bodo ta objokovana leta po pokori lepše in dragoceniše obnesla, kaker bi se bila v nedolžnosti? Ne mogel bi te obžalovati, da si grešil kot Magdalena, ke bi jokal kot Magdalena“.

Ta zgled Magdalenin sv. Frančišek Sal. jako lepo popisuje. On pravi: „Spreobrnjenje Magdalenino je bilo tako čudovito, da se je po njem iz grešne in nepopolne stvari spremenila v lepo in čisto posodo, ki je bila pripravna sprejeti čez vse dragoceno in lepo dišeče mazilo, s katerim je pozneje svojega Zveličarja mazilila. Ona, ki je bila v grehah podobna smerdljivi gnojnici, je po tem spreobrnjenju postala lepa lilija in prijetno dišeča cvetlica. Koliker bolj je bila prej po grehu omadežana in okužena, toliko bolj je bila zdaj po milosti očiščena in prenovljena, kaker tudi cvetlice svojo rast in lepoto dobivajo iz smerdljivih in gnjilih tvarin; zakaj koliker bolj je zemlja pomešana z gnojem in trohljivimi tvarinami, toliko bujniše raste in toliko lepše se razvija v njej cvetlica.

Tako je bila tudi ta svetnica, po grehu okužena, ali po spreobrnjenju toliko lepša in ljubezniviša, s koliker večo ljubeznijo in kesanjem je pokoro delala. Po pravici jo smemo imeti za kraljico kristijanov in vseh otrok cerkve. Te namreč ločimo v tri verste. V prvi verstki so pravični, v drugi spokorni grešniki, ki nočejo v grehih vmreti, in v tretji so terdovratni in nespokorni grešniki, ki se nočejo

poboljšati in v svojih hodobijah vmerjejo. O teh poslednjih nočem govoriti, zakaj ti nesrečneži nebes nimajo pričakovati, njim je pripravljen pekel in on bo njih žalostna dediščina.

Ne, Magdalena gotovo ni kraljica teh grešnikov, temuč onih, ki se hočejo vzdigniti iz svoje brezbožnosti, zakaj ona, ki je bila po pričevanju sv. pisma grešnica, je zapustila grešno življenje; s pravim kesanjem in terdnim sklepom je prosila Boga odpuščenja in tako povabila vse grešnike, naj posnemajo njen zgled.

In, o Bog! kako ostra in velika je bila njena pokora, kako bridko je ona objokovala svoje grehe! Kaj je ona vse storila pred smertjo in po smerti Zveličarjevi, da bi te grehe zbrisala! Ker je Boga žalila sè vsem sercem, sè vso dušo, skoraj sè vsemi svojimi udi, zato je tudi vse to rabila za pokoro. Zato jo smemo imenovati kraljico spokornikov, ker je v pokori vse prekosila.....

V navadnem življenju najdemo, da tirjajo ljudje za razžaljenje popolno zadoščenje. Tudi v stari zavezi je bila postava: Oko za oko, zob za zob. Čeravno je ta postava za ljudi odpravljena, vendar še obstoji mej Bogom in tistimi, ki se hočejo posvetiti njegovi službi. Bog tirja, da mu koliker mogoče zadostujejo po razmerju, številu in velikosti pregreh, da mu vsaj toliko dajo, koliker so storili za svet. Resnično, to ni preveč tirjano, zakaj, če smo zapeljani od vabljivega posvetnega veselja toliko storili za svet, kaj moramo še le storiti, keder nas vabi in vleče tako sladka in ljubezniva milost božja?

Magdalena je tudi kraljica pravičnih; zakaj, čeravno je ne moremo imenovati devico, je ona vendar po svojem spreobrnjenju tako čisto živela, da zasluži biti v prvi versti mej devicami. V ognjeni peči božje ljubezni je dosegla tako visoko stopnjo čistosti in bila napolnjena s tako popolno ljubeznijo, da je za preblaženo Devico Gospoda najbolj ljubila. Reči smemo, da ga je tako ali še bolj ljubila, kaker ga ljubijo serafini; zakaj čeravno ga ti ljubijo z veliko in popolno ljubeznijo, ga ljubijo brez vseh težav in brez strahu to ljubezen še kedaj zgubiti. Naša svetnica pa si je to ljubezen le z velikim trudom in veliko skerbjo

pridobila in mej strahom in trepetom ohranila. V plačilo za to pa ji je Bog dal tako gorečo in močno ljubezen in tako nenavadno čistost, da je mogel le nebeški ženin njeno serce vtolažiti.

Vidimo torej, da je bila Magdalena, ravno zarad te ljubezni združene z veliko ponižnostjo in spokornostjo kraljica pravičnih. Zavoljo tega jo je tudi Zveličar ljubil z ono priserčno ljubeznijo, s katero ljubi le pravične.“

Naš svetnik pa sklepa tako: „Nikedar bi Magdalena ne bila Gospoda tako ljubila, ke bi ji ne bil odpustil toliko pregreh; on bi jih pa ne bil odpustil, ke bi jih ne bi bila storila. Premisli torej in občuduj, pobožna duša, tega velikega mojstra vsmiljenja: našo revščino spremeni v milosti, in iz strupa naših hudobij nam pripravlja najboljše zdravilo za našo dušo.“

Socijalni odlomki.

P. S. Z.

Pomen tretjega reda za rešitev soc. vprašanja.

(Dalje.)

Vodilo III. reda priča, da je ta red prav posebno dobro sredstvo za rešitev soc. vprašanja, ker je zlasti sposoben odstraniti brezbožnost, ki je poglavitni vzrok žalostnih družabnih razmer.

Poglejmo nadalje, kaj priča o III. redu zgodovina, pa nam bo jasno, kako velik je njegov vpliv na blagostanje človeške družbe.

Pred vsem nam je treba poznati človeštvo pred vstanovitvijo III. reda za časa sv. Frančiška.

Tisti časi so našim zelo podobni, le glede verskega prepričanja smo mi mnogo slaběji, ko je bilo 13. stoletje. Ravno zato je pa III. red za našo dobo še bolj primeren in potreben, da se oživi versko življenje.

V družabnem in gospodarskem oziru ne moremo hvalliti ne naših časov, pa tudi ne časov sv. Frančiška. Gotovo je, da je bilo 12. in 13. stoletje polno nemirov in razpertij.

Neki izveden pisatelj, ki se je z razmerami onih časov znanstveno bavil, piše o Italiji: „Bili so to časi, v katerih se je ljudem že čudno zdelo, če so eno celo leto mir vživali.“¹⁾ Domače vojske mej posameznimi družinami, mesti in kraji so se ponavljale prav pogosto, razžaljena plemenitaška čast je iskala maščevanja v prelivanju kervi svojega nasprotnika, v mnogih družinah je vladalo smertno sovraštvo, ki je bilo vzrok veliko očitnih in skrivnih ubojev. Zgodovina govori o večih knežjih in meščanskih družinah, ki so se v divjem sovraštvu preganjale cela stoletja; nič boljše niso bile razmere tudi mej mnogimi mesti.

Vojske imajo pa veliko slabih nasledkov za družabno življenje in blagostanje narodov tako v oziru na duševni blager, kakor tudi na gospodarski napredek.

Ker so se pa takih vojska pogosto vdeleževali tudi cerkveni knezi, so svoje dolžnosti zanemarjali vernikom in sebi v škodo, znanost je pešala, vse je šlo rakovo pot, višji in nižji so se vedno bolj pogrezovali samo v posvetne stvari. Verski duh je sicer še vedno vladal in vodil človeško družbo, toda vse je bilo nekako oslabeledo.

Verh tega so nastale še razne verske skupščine, ki so se od cerkve ločile in hotele ljudi zapeljati še v hujši prepad. Mej temi so posebno znani: katari, valjdenzi in patarini. V južnem delu Francije in po raznih mestih Italije, kakor v Milanu, Brešiji, Veroni, Ferari, Florenciji, je bilo krivoverstvo zelo razširjeno in še celo Rim ga ni bil popolnoma prost.

Iz tega je razvidno, da družabne razmere v onem času niso bile najboljše. V višjih stanovih je vladala bojaželjnost, nižje je stiskalo vboštvo in previsoke obresti, ki so znašale 20—30 odstotkov, pogostoma še več.²⁾ Odiranje je vbožniše tako tlačilo, da so v Padovi po posredovanju sv. Antona morali dati posebne postavbe proti previsokim obrestim.³⁾ Iz določil cerkvenih zborov v različnih krajih in časih je jasno, da so imeli skopuhi in oderuhi svoje mreže daleč

¹⁾ Salvagnini: S. Antonio di Padova e i suoi tempi str. 169.

²⁾ Prim. Salvagnini: S. Antonio di Padova e i suoi tempi str. 167 in dalje.

³⁾ Ravno stran. str. 172.

razprosterte.¹⁾ Vidi se pa tudi iz obilnosti raznih prepovedi da je sv. cerkev vedno ljubila in ščitila vboge in zatirane.

Sv. Frančišek je videl, da se majejo temelji človeške družbe, zato ji je hitel na pomoč. Previdnost božja ga je izbrala za prenovitelja razpadajoče čl. družbe. Od Boga za tako veliko in imenitno delo izbran je božji mož prenavljanje dobro začel in srečno doveršil. Ali reči smemo, da je bil duh njegovega prenavljanja načinu in duhu današnjih preosnovateljev popolnoma nasproten.

Ti hočejo človeško družbo prenoviti le navidezno, na zunanje, sv. Frančišek jo je prenovil pa temeljito. Vsako pravo prenovljenje „mora prihajati iz temelja, od znotraj na zunaj, ne od zunaj na znotraj.“²⁾ — Moderni preosnovatelji hočejo prenoviti samo druge, a sebe ne, sv. Frančišek je pa najprej prenovil sebe, na to še le druge. — Delo onih je polovično, ker se ozirajo pri prenovljenju le na telo in pri duši samo na razum, sv. Frančišek je pa prenovil celega človeka. Kaj nam pomaga vse znanje in ves napredek, če sta pa serce in volja na krivem potu? Tako erostransko prenovljenje mora peljati narode le še v večji prepad. „Napredek, napredek!“ se sliši povsod, pa nas ravno moderni napredek ponižuje. Pojdimo se učiti k sv. Frančišku, kako je treba čl. družbo prenoviti. Napolnimo svoja serca z duhom sv. Frančiška, pa se nam bo delo reševanja soc. vprašanja izredno dobro posrečilo.

Sv. Frančišek je začel, nadaljeval in končal prenovljenje v Duhu Kristusovem. Začel je pri sebi, nadaljeval pri prostem narodu in končal v objemu vseh stanov, ker ni hotel pomagati samo neketerim, ampak je klical k prenovljenju tudi vse ljudi živeče mej svetom podavši jim vodilo tretjega reda. Prenovil je pa ljudi ne z učenostjo, ampak s priprostostjo serca. On ni klical k uporom, ampak k pokorščini, ne k vživanju in bogastvu, ampak k uboštvu in zmernosti, ne k nesramnosti in mesenosti, ampak k svetosti in dostojnosti, ne k sovraštvu in razpertijam, ampak k miru in ljubezni. On ni hotel razdreti družinskega življenja, ampak ga je hotel s tretjim redom le še bolj vterditi in

¹⁾ Prim. H. Pesch: Die soc. Befähigung der Kirche str. 420 in dalje.

²⁾ Keppler: Wahre u. falsche Reform. str. 5.

peljati očete in matere, otroke in posle vedno bliže kerščanske popolnosti in poštenosti.

Vstanovitev tretjega reda je velika in imenitna prenovitev čl. družbe v trinajstem stoletju. Koliker bolj so se ga narodi oklepali, toliko srečniši so bili. Kaker hitro je bil vstanovljen, so ljudje trumoma hiteli k sv. Frančišku in z veseljem sprejemali spokorno obleko. In obilni, bogati sadovi niso izostali. Bojaželjni možje so odložili orožje maščevanja, vpori so potihnili, dolgoletna sovraštva so se polegla v ljubezni sprave in miru, strasti so zgubile gospodstvo nad duhom, ljudje so tekmovali mej seboj v sveti gorečnosti za kerščansko popolnost. Tretji red jim je bil šola svetosti, kjer so se učili spoznavati Boga in nečimernost sveta.

Za časa kuge in nalezljivih bolezní so bili tretjeredniki prvi, ki so hiteli v kočé zapuščenih ubožcev po zgledu sv. Frančiška in so bili pripravljene darovati tudi življenje za blager bližnjega. Ali ni bilo to dejansko reševanje soc. vprašanja? Spomnite se mej mnogimi drugimi le na sv. Roka, o katerem govori serf. brevír: „Kako je goret od ljubezni do bližnjega, je takrat najbolje pokazal, ko je grozna kuga divjala po Italiji na dolgo in široko in je on zapustivši domovino potoval v Italijo, in hodil po mestih in tergih in se posvetil postrežbi bolnikov in se ni obotavljal svoje življenje v nevarnost postaviti za brate“. In sv. Rok ni edini tretjerednik, ki je na ta način delal za skupni blager. Kedo izmej dragih bravcev ne pozna življenja sv. Ludovika, tretjerednika kralja Francije, in komu je neznana sv. Elizabeta? Sv. Ludvik je vsaki dan našitil 120 ubožcev v svoji kraljevi palači in jim pogosto sam stregel, tako, da je moral večkrat slišati očitánje: „Gosti kralja so meniške halje in berači.“ — Sv. Elizabeta je šla še bolj daleč. Čez 900 ubožcev je nasitila vsaki dan, 64.000 zlatov je razdala med nje za časa lakote in po smerti jim je vse zapustila.

Ali niso taka in enaka dela velikega socijalnega pomena? Naj denes začno bogatini in kapitalisti, veliki tovarnarji in zlati knezi posnemati tretjerednico sv. Elizabeto, pa bo socijalno vprašanje jutri že rešeno. Svet se bo prenovil duševno in telesno, sovraštvo nižjih do višjih se bo

poleglo, o uporih in štrajkih ne bo več govora, mir in ljubezen bota vladala in blagostanje bo evelo mej narodi. Prav je imel pokojni Leon XIII, ko je govoril 12. marcija 1886: „O, tretji red! Vi veste dobro, kako silno želim, da se razširi; vedno se vračam nanj in govorim o njem pri vsaki priložnosti, ker sem prepričan, da bomo s tretjim redom in duhom sv. Frančiška rešili svet.“

(Dalje prih.)

Spomini na moje romanje v Sv. Deželo.

(P. E. P.)

14. Naplus.

Mesto Naplus — Neapolis — je stari Sihem. Sv. pismo nam pripoveduje, da so Jakobovi sinovi Sihemčane vmorili in odpeljali vjete njih žene in otroke v kazen za hudobijo, katero je storil Sihem Hemorjev sin Dini, Jakobovi hčeri. Ko so se Izraelci vračajoči se iz Egipta polastili Palestine, je bilo mesto izročeno levitom. Blizu tega mesta so ob Jozuevotvem času Izraelci ponovili zavezo z Bogom, katero so sklenili v puščavi. — Roboam Salamonov sin je prišel v Sihem, da bi ga ljudstvo spoznalo za kralja. Toda ljudstvo zahteva od Roboama obljubo, da bo ž njimi milejše ravnal, kakor njegov oče Salamon. Ker Roboam tega ni hotel obljubiti in je pretil, da bo še terje ž njimi postopal, je odpadlo od kralja deset rodov. Zastonj so poslali Adurama v Sihem, da bi ljudstvo pomiril, Adurama so kamenali, Roboam pa je moral bežati v Jeruzalem. Deseti rodovi pa so si izbrali za kralja Jeroboama, ki je vladal v Sihemu, keterega je tudi vterdil in olepšal. Pozneje pa je vladal kralj v Tirzi in Sihem je zgubil polagoma svojo veljavo. Kljub temu, da je mesto mnogo terpelo vsled vojsk in potresov, si je zavoljo rodovitnosti svoje okolice vendar vedno hitro opomoglo. Po asirski sužnosti so prišli v te kraje paganski naseljenci, ki so se spojili z domačini v eno ljudstvo v samarijane, katerih je še dandanašnji nekaj v Naplusu. V

Sihemu je oznanjeval Jezus Kristus sam sv. evangelij. Cesar Vespazijan pa je naredil iz tega mesta rimsko naselbino, kateri je dal ime Flavia Neapolis — po naše Novomesto — in iz tega imena je nastalo pokvarjeno današnje ime „Napulus“. Imenitno je bilo to mesto v času križarjev; leta 1187 pa je padlo zopet Saracenom v roke. Mesto ima dandanašnji nad 20.000 prebivavcev, izmej katerih je komaj 600 kristjanov, 200 samarijanov, nekaj malega judov, vsi drugi so zagrizeni mohamedanci.

Mesto ima jako lepo lego. V bližini mesta in v mestu izvira okoli 80 studencev; zato je okolica jako rodovitna in precej dobro zasajena z mandeljni, pomarančami, figami, paljmami in drugim drevjem. — Ako od daleč pogledaš na mesto, bi sklepal, da ima tudi lepe in velike hiše; ko stopiš v mesto, se pa prepričaš, da temu ni tako. Mesto je pač tako, kakeršna so vsa jutrovska mesta — nesnažno in v vsih ozirih zanikerno.

Perva naša pot je bila h katoliškemu župniku, ki vodi župnijo, ketera šteje samo 100 duš. V župnišču je za romarje vedno pripravljenih več izeb z dobrimi posteljami, ker bi bilo pri mehamedancih tu in tam celo nevarno iskati prenočišča. Precej potem, ko smo se oglasili pri gospodu župniku smo bili, akoravno od dolgega in vtrudljivega jahanja precej zdelani, takoj zopet na nogah, da pogledamo koliker mogoče hitro vse zajemljivosti. Ura je bila že blizu šest in drugo jutro smo namerjavali na vse zgodaj odriniti proti Jeruzalemu.

Prav blizu mesta ste zgodovinsko znameniti gori Ebal in Garizim; mej njima pelje po dolini pot proti Jeruzalemu. Gora Ebal je nekako gola in zapuščena, mej tem ko je gora Garizim precej obraščena. Na vsako izmej tih gora je postavil Jozue po šest izraeljskih rodov; tako je najpoprej blagoslovil ljudstvo, potem je bral blagoslov in prekletstvo (Joz. 8, 33, 34).

Dobre pol ure od mesta, blizu nove turške velike vojašnice je Jakobov studenec, kterega smo šli najpoprej gledat. — Bilo je nekega vročega dne, ko pride Gospod na poti iz Judeje v Galilejo k temu vodnjaku, kterega je bil v davni preteklosti skopal očak Jakob. Truden od dolgega

pota se vsede Gospod k studentu, mej tem so šli učenci v mesto kupovat potrebnih jedi. Prav tedaj pride — človek bi rekel, slučajno — neka žena zajemat vode. Gospod prosi to ženo, naj mu da piti, in v zahvalo ji poda grenko dušno zdravilo, vsled keterega se zbudi grešnici vest in slednjič jo napoji še z vodo večnega življenja. Komaj mine par trenutkov in iz grešnice postane spokornica in iz spokornice goreča misijonarka. Žena pusti pri vodnjaku verč, hiti v mesto, in pove koga je videla; samarijani pridejo vunkaj iz mesta, poslušajo Gospodove božje nauke in verujejo v Kristusa. Nad 24 m. globokim vodnjakom je bila nekedaj cerkev, dandanašnji je nad vodnjakom sezidana le lopa. Lopa in vodnjak sta v posesti nezjedinjenih Gerkov. Ta vodnjak je dandanašnji posušen in ne more več pogasiti žeje popotnikom, nauki pa, ketere je Gospod pri tem vodnjaku razlagal, so studenec žive vode narodom, že skoraj 1900 let! O Gospod, daj tudi nam studenec žive vode, ki teče v večno življenje. Daj vode suhi zemlji naših duš, daj nam pa tudi vneme, da bomo s Tvojimi zveličavnimi nauki namakali duše družih!

Mračilo se je že prav močno, ko smo se vračali od Jakobovega studenca nazaj v Naplus. Ker smo hoteli drugo jutro zgodaj odriniti proti Jeruzalemu in bi tedaj zjutraj nikaker ne bilo več časa, sem hotel še zvečer, kljubu temu, da je domači župnik odločno odsvetoval — videti stare pergamentne liste petih Mojzesovih bukev sè samarijanskimi čerkami. Gospod župnik je zato odsvetoval, ker so v mestu mohamedanci jako zagrizeni in ker je od župnišča do molitvenice samarijanov dobre pol ure hoda po strašnih, ozkih in popolnoma temnih ulicah, katerih neketere, — ako sem v temi prav videl — vodijo pod zidovi, ako ne celo pod zemljo. Tudi neketeri izmej tovarišev so se obotavljali, češ, pot je gotovo nevarna po noči. Ker sem hotel na vsak način iti, ako ne drugače pa sam z vodnikom, so se vdali slednjič vsi in šli smo po temnih jako zamotanih ulicah do molitvenice. Šele sedaj sem spoznal, kako prav je imel g. župnik. Ke bi nas bil kedo v tih groznih, popolnoma temnih ulicah napadel, bilo bi lahko po nas. Hvala pa Bogu, nič hudega se nam ni zgodilo. Slednjič pridemo vendar le pred

molitvenico in po dolgem terkanju nam pride odpirat sam veliki duhovni, mož visoke, lepe postave in v obrazu odločnih potez. Omenil sem že, da so samarijani zmes judov in paganov ; tako je tudi njih vera zmes judovske in paganske. Kaker so se sovražili že v Gospodovem času mej seboj judje in samarijani, tako se sovražijo še sedaj. Samarijanci, katerih je le 200, se ojstro ogibajo zakonov z drugoverci, zato so se pa tudi ohranili večinoma take kakeršni so bili. Njih poglavar je veliki duhovnik, keterega čast je dedna. On in njihova družina žive od desetine, katero mu zvesto plačujejo verniki. Samarijani imajo imenik svojih velikih duhovnikov, ki sega — kaker se terdi — nazaj do Arona, Mojzesovega brata. Samarijani se nosijo tako, kaker drugi prebivavci mesta, le na glavi morajo nositi po turški postavi turško kapo blede erdeče barve. Pri duhovnih opravilih ima duhovnik belo obleko in belo kapo. Navadni samarijani si lase strižejo, duhovniki nosijo pa dolge lase veliki duhovnik pa more biti le oni, keterega las se nikedar niso doteknile škarje. Razun peterih Mojzesovih knjig in pokvarjene Jozuetove knjige, nimajo nobenih drugih svetih knjig. Praznike praznujejo po Mojzesovi postavi natančno in sicer gredo trikrat na leto na goro Garizim, kjer je stal nekedaj tempelj ; na gori ostanejo potem v šotorih, dokler trajajo prazniki.

Veliki duhovnik nas je peljal v molitvenico in nam je pokazal stare dragocene pergamentne zvitke, ketere ima spravljene v starih srebernih pušicah. Ti zvitki so gotovo stari 2300 let, sami samarijani pa terdijo, da so stari nad 3000 let, pisani so sè starimi samarijskimi čerkami. Zato da nam je veliki duhovnik pokazal to znamenitost in se z nami nekaj časa trudil, mu je treba seveda plačati bakšiš. Ponujal mi je prepis tih listin, na katerem so stare čerke natančno ponarejene, toda zahteval je za ta prepis 50 frankov. Pozneje je prinesel za menoj v župnišče njegov najstarejši sin, prihodnji veliki duhovnik, jako lep in ponosen mladenič, manjši prepis, keterega sem tudi kupil. Sploh se terdi, da so samarijani lepi in nadarjeni ljudje, kljub temu, da se zavoljo pičlega števila, ženijo in može v sorodstvu.

V križarskih časih je stala v Naplusu krasna sv. Janezu posvečena cerkev, ketera je sedaj seveda prezidana in pre-delana v turško mošejo. — Omenim še, da je bil v Naplusu rojen zagovornik in marternik kerščanske vere sv. Justin.

Popolnoma v temi smo se srečno vernili nazaj v župnišče, v katerem je bilo že vse pripravljeno za večerjo, ketere smo bili tudi res že silno potrebni. Toda treba je bilo še precej dolgo čakati. Komaj so namreč ljudje zvedeli, da sta mej nami tudi dva usmiljena brata, so kar trumoma prihiteli, bolniki in bolehní, katerim sta potem morala dajati raznoverstne nasvete.

Življenje sv. Frančiška,

pisano od treh njegovih tovarišev, kateri so nekedaj ž njim občevali.

P. H. R.

LVII. POGLAVJE.

Kako je postavil samostan v Bolonji.

Ko se je vračal iz Verone in prišel v Bolonjo, je slišal blaženi Frančišek, da je bila tam pred kratkim sezidana hiša za brate. In ko je izvedel, da se pravi, da je tista hiša od bratov, se je vernil in šel iz mesta, ter ojstro zapovedal, da naj gredo hitro ven vsi bratje, ter nikaker tam ne prebivajo. Izešli so torej vsi bratje, tako da niti bolniki niso tam ostali, temuč nesli so jih ven, dokler ni gospod Hugon Ostijski, poslanec v Lombardiji, pred vsemi naznanil, da je hiša njegova. In bolni brat, keterega so iz tiste hiše nesli ven, priča o tem in je to zapisal.

LVIII. POGLAVJE.

Kako je Gospod blaženemu Frančišku govoril.

Ko je blaženi Frančišek začel opažati, da neketeri bratje dajajo slab zgled, je enkrat od velike notranje žalosti potertemu v molitvi Gospod rekel: „Povej mi, človeček,

zakaj si tako žalosten? Izvolil sem tebe, priprostega človeka, zato da bi mogli vedeti ti in drugi, da to, kar delam jaz v tebi, morajo tudi oni v sebi delati. Jaz bom čuval nad svojo čredo, tebe sem pa postavil ko znamenje. Zato vedi, da jo jaz tako ljubim, da ke bi kak brat iz reda izstopil, bom poslal v red drugega, in če se ni še rodil, bom storil, da se porodi. In ke bi se zgodilo, da ne bi ostali v celem redu več ko trije bratje, bo vender red moj in ga ne bom nigdar zapustil.“

Ko je on to slišal, je njegov duh bil ves potolažen.

LIX. POGlavJE.

Kako se je odrekel predstojništvu in postavil svojega namestnika Petra Katanjskega.

Da bi ohranil čednost svete ponižnosti, se je malo let po svojem spreobrnjenju pri nekem kapiteljnu pred vsemi brati odpovedal predstojništvu reda, rekoč: „Jaz sem vže mertev za vas; ali glejte brata Petra Katanjskega, keterega bomo slušali jaz in vsi vi.“ Na to se je pred njim na tla vergel in mu pokorščino in spoštovanje obljubil. Bratje pa so se začeli jokati in od velike žalosti glasno stokati, ker so spoznali, da so na neki način postali sirote brez očeta. Na to je blaženi oče vstal, oči k nebu vzdignil in sè sklenjenimi rokami rekel: „Gospod, priporočim ti družino, katero si mi do zdaj pustil v rokah, ker zdaj, zavolj bolezn, ketere so ti znane, o naj slajši Gospod, ne morem več skerbeti zanjo, zato jo izročim ministrom, keteri bodo na dan sodbe pred tabo, o Gospod, dajali račun ako se bo kak brat po njih nemarnosti, slabem zgledu ali ostrem svarjenju pogubil.“ Ostal je torej odsihmal podložen do smerti obnašajoč se v vsem ponižniše ko vsak drugi.

LX. POGlavJE.

O „novem zakonu“, ki ga je vkazal oddati.

Neka vboga, stara žena, ketera je imela v redu dva sinova, je prišla k porcijunkulji blaženega Frančiška vbo-gaime prosit. Blaženi Frančišek je precej bratu Petru

Katanjskemu rekel: „Imamo li kaj, kar bi mogli dati naši materi?“ Rekel je namreč materi vsacega brata, da je njegova in vsih bratov mati. Brat Peter mu odgovori: „V hiši nimamo nič tacega, kar bi mogli dati.“ Potem pa reče: „Nimamo razen „Zakon“ (sveto pismo novega zakona), iz keterega beremo pri zornicah.“ Blaženi Frančišek mu na to reče: „Daj naši materi „zakon“, ker to bo Bogu bolj všeč, kaker da beremo iz njega.“ In tako ji je dal prvi „zakon“, ki je bil v Redu.

LXI. POGLAVJE.

Kako se je dal vleči po asiških ulicah.

Ko je bil enkrat blaženi Frančišek v veliki bolezní malo kuretine jedel, in nekoliko okreval, je šel v Asiz. In ko je prišel do mestnih vrat, je vkažal tovarišu, da naj ga s konopom okolu vratu vleče ko roparja po ulicah, in vpíje: „Glejte požrešneža, kako se je odebelil s kuretino ne da bi vi videli“. Na kar jih je mnogo priteklo k takemu prizoru, in skoraj vsi so se začeli jokati od velikega vsmiljenja in sočutja do njega, ter sami sebe tožiti rekoč: „Kaj bo z nami nesrečnimi, ki smo cel čas svojega življenja živeli in še živimo po mesenih željah!“ In tako jih je zgled blaženega Frančiška k boljšemu življenju spodbudil.

LXII. POGLAVJE.

Kako je prerokoval, kaj se bo zgodilo z nekim bratom.

Bil je neki brat, po zunanje poštenega in svetega obnašanja, kateri je bilo videti, da noč in dan moli in molči, tako da se je le z nekimi znamenji spovedaval mašniku in ne z besedami. In ko je slišal kedaj besede svetega pisma, se je od znotraj in od zunaj čudovito veselil, tako da je na ta način sebe in druge brate k pobožnosti vnemal. Zgodilo pa se je, da je prišel blaženi Frančišek v kraj, kjer je bil tisti brat, in slišavši od drugih bratov o njegovem obnašanju, je rekel: „Dosti, bratje, nikar mi ne hvalite njegove peklenške hinavščine: vedite, da je to v resnici skušnjava in sleparija hudičeva. Jaz sem pre-

pričan, da se on noče spovedati.“ Bratje so to težko poslušali, in nad vse njegov namestnik, kateri je začel pred blaženim Frančiškom tistega brata jako hvaliti, rekoč, da se mu zdi nemogoče, da bi mogel tak biti tisti brat, pri katerem se vidi toliko znamenj svetosti. Svetnik mu pa odgovori: „Škušajte ga in recite mu, da naj gre enkrat ali dvakrat k spovedi: ako ne bo hotel slušati, vedite, da je res, kar sem jaz govoril.“ Na to ga je namestnik poklical in mu vokal, da naj gre k spovedi. On pa ni hotel, temuč je del perst na svoja usta ter je z glavo odmajevaje dal razumeti, da noče tega storiti zavoljo molčanja. Bratje so to zamolčali, ker so se bali vznemiriti blaženega Frančiška. Ali malo dni potem, je tisti brat svojevoljno stopil iz reda, se vernil mej svet in nespokorjen vmerl.

LXIII. POGLAVJE.

Kako se je obtožil častiželjnosti.

Ko je enkrat blaženi Frančišek hodil po mestu Asizu, ga je neka uboga starka prosila vbogaime, in dal ji je precej svoj plašč, s katerim je bil ogernjen. In precej se je obernal k tistim, ki so hodili za njim, ter rekel, da je na to občutil v sebi častiželjnost. In toliko drugih zgledov temu enakih njegove globoke ponižnosti smo videli in slišali, mi, kateri smo ž njim živeli, ali ne moremo jih dopovedati ne z besedami ne s peresom. Sploh si je blaženi Frančišek jako prizadeval, da ne bi bil pred Bogom hinavec.

LXIV. POGLAVJE.

O bratu, kateri je hotel imeti bukve psaljmov.

Ko je neki brat lajik hotel imeti bukve psaljmov, in je za nje prosil blaženega Frančiška, mu je ta dal pepela namestu bukev.

LXV. POGLAVJE.

Kako je dal svoj habit dvema bratoma.

Enkrat je blaženi Frančišek srečal dva jako sveta francoska brata; in ko sta nad njim občutila veliko tolažbo

in radost, ter se ginljivo ž njim bila pogovorila, sta ga naposled prosila, da bi jima dal svoj habit. Na to se je on precej slekel habit in ga jima je dal, ter ostal nag. Ali eden izmej tih si je slekel svoj habit in mu ga dal.

LXVI. POGLAVJE.

Kako je hotel dati beraču kos sukna.

Enkrat je prišel vbogaime prosit neki berač v kraj, kjer je prebival blaženi Frančišek. In ker mu ni imel kaj dati, je vzel nož, ter je sede na skrivnem kraju začel rezati kos habita, z namenom dati ga tistemu beraču na skrivnem.

LXVII. POGLAVJE.

Kako je hotel imeti do smerti gvardijana in živeti podložen.

Hoteč blaženi Frančišek živeti v popolni ponižnosti in podložnosti, je hotel imeti posebnega gvardijana, keterega je spoštoval ko svojega predstojnika. In bratu Petru Katanjskemu, kateremu je obljubil pokorščino, je rekel: „Prosim te zavoljo Boga, zroči svoje namestništvo nad mano enemu mojih tovarišev, keterega naj slušam namestu tebe; jaz poznam zasluženje pokorščine, da namreč ne ostane brez zasluženja, gdor je drugemu podložen.“ Po vslišani prošnji, je bil on od takrat do smerti v vsem pokoren in svojemu gvardijanu podložen. Enkrat je celo rekel svojim tovarišem: „Mej drugimi mi je dal Bog tudi to milost, da bi tako natančno slušal novica, kateri je denes stopil v red in mi bil odločen za gvardijana, kaker pervega in najstarišega v Redu, ker podložnik mora ceniti svojega predstojnika ne ko človeka, temuč ko Boga, iz ljubezni do keterega je on njemu podložen.

LXVIII. POGLAVJE.

Kako ni hotel nič skrivati.

Enkrat, ko je bil blaženi Frančišek v samoti „Podžjo“ je pridigal množici ljudstva, in precej v začetku je rekel:

„Vi ste prišli k meni z velikim spoštovanjem, misleč da sem jaz svet človek; jaz pa povem pred Bogom in pred vami, da sem v postu jedel zabeljeno sè slanino.“ Tako je on pripisal poželjenju, kar je dovolil bolezn. Ko mu je tedaj eden zmej tovarišev, ki je bil gvardijan, hotel zavoljo vranične in želodčne bolezn pod njegovim habitom pri vranici in trebuhu, prišiti kos lisičje kožuhovine, toliko več, ker je bilo takrat jako mraz, mu je blaženi Frančišek rekel: „Ako hočeš, da nosim na habitu lisičjo kožuhovino, daj mi našiti košček tiste kožuhovine od zunaj, da bodo po tem vsi ljudje spoznali da imam tudi od spodaj lisičjo kožuhovino.“ In dal si je tako narediti.

LXIX. POGLAVJE.

Kako je s ponižnimi besedami v beg zapodil hudobne duhove.

Enkrat je šel blaženi Frančišek, s tovarišem v neko oddaljeno in zapuščeno cerkev, ter je tistemu bratu rekel: „Verni se v bolnišnico za gobove, ker jaz hočem to noč tukaj sam ostati, in jutri zgodaj pridi k meni.“ In ko je tu ostal sam v dolgi in pobožni molitvi, je hotel potem počivati ali ni mogel; ker njegov duh se je začel bati, in žalosten biti in telo se je začelo tresti. Občutil je v sebi skušnjave, hudičeve, na strehi pa je slišal veliko ropotanje hudobnih duhov, na kar je hitro šel iz cerkve, se prekrižal in rekel: „V imenu Boga vsegamogočnega vam rečem, o hudobni duhovi, storite mojemu telesu to, kar vam bo dovolil Gospod Jezus Kristus, ker sem pripravljen vse preterpeti, saj je največji moj sovražnik moje telo, in tako se boste maščevali nad mojim zopernikom in najhudobnišim sovražnikom.“ In precej so zginile tiste skušnjave.

LXX. POGLAVJE.

Kako je neki brat videl v duhu, da je bil neki velik sedež namenjen blaženemu Frančišku.

Drugo jutro zgodaj je šel tisti brat (Pacifik) k blaženemu Frančišku, in ker ga je našel pred oljtarjem v molitvi,

ga je počakal od zunaj v koru (tudi on) v molitvi pred božjo martro. In ko je začel moliti, je bil vzdignjen in zamaknjen v nebo, ter je zagledal tam mej mnogimi sedeži, sedež mej vsemi naj vredniše okrašen z dragocenimi kamenčki in svetlo bliščeč. Opazujoč njegovo krasoto, je začel pri sebi premišljevati, čigav je tisti sedež, in precej je zaslišal v sebi glas: „Ta sedež je bil nekoga, ki je padel, in na njem bo namestu njega sedel ponižni Frančišek.“ In ko je tisti brat prišel k sebi, je šel k blaženemu Frančičku, pred ketelega se je na tla vergel in z na persi prekrižanimi rokami misleč, kaker da bi bil on vže v nebesih na tistem sedežu, mu je rekel: „Oče, oprostí mi, ter Boga prosi, da bi se me vsmilil in mi moje grehe odpustil.“ Blaženi Frančišek je na to stegnil roko, in ga vzdignil, ter hitro spoznal, da je brat (Pacifik) imel v molitvi prikazen. Ko šta šla pa preč od tistega kraja, je začel tisti brat govoriti blaženemu Frančičku: „Brat, kaj misliš o sebi?“ Blaženi Frančišek mu odgovori: „Meni se zdi, da sem jaz na celem tem svetu največi grešnik.“ Na to je tisti brat slišal notranji glas: „Po tem moreš spoznati, da je resnično, kar si (v molitvi) videl ker kaker je bil tisti zavoljo napuha veržen s tistega stola, tako si bo Frančišek po svoji ponižnosti zaslužil biti povikšan, in na njem sedeti.“

LXXI. POGLAVJE.

Kako je cesarju hotel svetovati, da bi naredil za božič posebno postavo.

Raztopljen od ljubezni do rojstva Jezusa Kristusa, je večkrat svojim bratom tako-le govoril: „Ko bom govoril s cesarjem, ga bom prosil in mu svetoval, da naj izda posebno postavo, po kateri bodo primorani ljudje na božič po poteh izven mest in tergov trositi pšenico in drugo žito, zato da bodo imele kaj jesti ptice, posebno naši bratje škerjanci, in to vse iz spoštovanja do Sinu Božjega.“ Spominjal se je tudi sè solzami vboštva preblazene Device Marije, keteera je v tisti noči svojega sinu položila v jaselce mej vola in osliča.

Sv. Trojica v Slovenskih goricah.

P. E. L.

B. Opis cerkve.

(Dalje.)

Okoli milostne podobe je bilo prej tudi mnogo obljubnih podob, ki so pričale o čudežih, ki so se tu godili. Za časa cesarja Jožefa so se morale odstraniti iz cerkve. Dandanašnji je le še osem teh podob na milostnem kraju, a se ne nahajajo v cerkvi, tudi imajo napise v tujem jeziku. Ker pa te podobe posebno vterdijo in povišajo naše zaupanje, prosto prestavimo tu njih napise.

1. Precej velika podoba ima na platno slikano presv. Trojico. Pod njo se vidi goreč terg in sledeči napis: „Ko je nastal 11. prosinca l. 1737 ob polnoči v kneževskem tergu Strass po neznanem uzroku velik požar, kateri je v eni uri 15 hiš nad gradom upepelil in ves terg v veliko nevarnost spravil, je začelo po gorečem zdiho vanju k presv. Trojici in po priprošnji sv. Frančiška Ksaverija izpod jasnega neba deževati. Dež je pogasil iskre, ketere je podil veter na še ostale hiše in terg je bil čudovito rešen. L. 1741 je pa treščilo v stolp in spet je pogorelo 14 izmed 15 novo postavljenih hiš. Spet je bil cel terg v nevarnosti. Teržani so zopet klicali na pomoč k presv. Trojici in Bog je storil zopet isti čudež. Iz hvaležnosti za to milost in naj bi jih Bog zanaprej enake nesreče obvaroval, so vsi teržani slovesno obljubili, iti vsako leto na božjo pot k Sv. Trojici v sredo pred binkošti. Duhovna oblast je to obljubo poterdila.“

2. Na nekoliko manjši podobi vidiš slikano presv. Trojico in sv. Erazma, škofa in marternika. Od spodaj leži bolnik v postelji. Napis se glasi: „Jaz Peter grof plem. Szapari, Nj. rimsko-cesarsko-kraljevsko apostoljskega veličanstva kameraljni generaljmajor konjikov, sem blizu šest let terpel grozne bolečine v trebuhu. L. 1759, ko me je spet

hudo napadla kolika, sem se obernal na ta milostni kraj ter se obljubil presv. Trojici. V tisti uri so nehale bolečine in se niso več vernile že poldrugo leto. V ponižno zahvalo za prejeto milost ozdravljenja l. 1761 v večo čast in slavo presv. Trojice.“

3. Pod podobo presv. Trojice je slikana cerkev, hiša in tri osebe, ki kleče molijo. Napis se glasi: „Jakob Firschir, pismonoša pri sv. Petru v Sulmski dolini, daruje to sliko ker je spet zdrave našel svoje tri zgubljene otroke — z dvema, s petimi in z osem leti —, dasiravno tri dni niso ne jedli ne pili. Leta 1821.“ —

4. Na veliki podobi je naslikana od zgoraj presv. Trojica, Mati božja, sv. Florijan in angelji. Od spod se vidi vas in v njej dve hiši v plamenu. Na velikem tergu blizu studenca stoji mašnik z monštranco v rokah sredi med dvema ministrantoma. Napis se glasi: „Ta spominik predstavlja vas Vagendorf v župniji sv. Vida na Vogavu, kteri je terpela velik strah zavoljo požara, pervokrat 2. velikega serpana 1745, ko je treščilo ob polnoči, in drugokrat 13. grudna 1824, ko je po nesreči nastal ogenj. Po priprošnji Marijini in sv. Florijana sta vselej le dve hiši pogoreli. Veče nesreče je vas presv. Trojica obvarovala.“

5. Slika nam kaže bolnika v postelji s križem v roki. Poleg njega stoji na stolu goreča mertraška sveča. Pred podobo presv. Trojice pa kleči gospa ter pobožno moli. Od spodaj je zapisano: „Tvoja volja se naj zgodi kaker v nebesih tako na zemlji. Leta 1845 v Strassu.“

6. Pod podobama Jezusa in Marije v oblakih je naslikan z bruni visoko naložen voz. Raz njega pada človek pod kolesa. Drugi mož vstavlja konje in vole. Napis pove pomen slike: „19. velikega serpana 1857 v Langenthalu s težko naloženim vozom povoženi Janez Schober iz Gačnika se zahvaljuje Vsegamogočnemu za čudno rešitev svojega življenja.“

7. Slika predstavlja gospo, ki pobožno moli pred podobo presv. Trojice. Napis se glasi: „V čast presv. Trojici za čudno ozdravljenje. J. St.“

8. Bolnik na postelji kliče k podobam presv. Trojice in Matere božje z besedami: „Gospod, usliši moje molitev!“

Le toliko je ostalo izmed premnogih obljubnih podob in zahval, ketere so darovali verni še v začetku božjega pota, pri zidanju cerkve. Svoje obžalovanje in svojo nevoljo moramo izreči, da so ravnale brezbožne roke tako lahko-mišljeno ter zapravile toliko prič in dokazov posebne ljubezni trojnojedinega Boga do vernih ljudi.

Veliko bolj kot po obljubnih podobah boš še poterjen v svojem zaupanju, ako povprašaš druge romarje, zakaj so prišli k Sv. Trojici. Vedel ti bo pripovedovati zdaj ta, zdaj drugi o čudovitem uslišanju. Eden je našel zdravje, drugega je rešila presv. Trojica iz nesreče, drugi spet si je izprosil duhovne milosti. Kako velike in kako številne pa morajo te milosti biti, o tem nas najbolj prepriča veliko število romarjev samih. Ako ne bi res prejemale dobrot, tudi ne bi prihajali.

Število romarjev se ne da natančno določiti. Zakaj mnogokrat od ranega jutra naprej prihajajo, a ob enem tudi že odhajajo. Obhajancev je na leto okoli 100.000. Med temi so seveda tudi domači župljani, deloma jako marljivi v prejemanju sv. zakramentov; vender lahko sklepamo iz števila obhajancev na še večje število častivcev in obiskovavcev milostne podobe same.

Tooliko o milostni podobi. Pomudili smo se delj časa pred njo. Saj je ona vzrok božje poti in vsega obilnega blagoslova, keterega prejemajo verni pri Sv. Trojici. Pomnimo še, kako pobožno se vede ljudstvo pred čudodelno podobo. Najbolj živo vero kažejo prekmurski Slovenci. Neketeri pokleknejo že na stopnicah pred cerkvijo ter se bližajo svetišču na kolenih. Okoli velikega altarja pa se jih celo mnogo plazi po kolenih ter najponižnejše milosti prosi Device se opletejo ter bližajo hiši božji z razplete nimi lasmi z razprostertimi rokami. Neketere imajo posebno spodbuden običaj. Posnemajo namreč angelje v nebesih pred tronom božjim. V sv. pismu beremo, da padajo angelji na svoj obraz ter tako molijo presv. Trojico. Sv. evangelist Janez piše v skr. raz. 7, 11. 12: „In vsi angelji so stali okrog

sedeža in starašin in čveterih živali; in so padli pred sedežem na svoja obličja in so molili Boga, rekoč: Amen! Hvala in slava, in modrost in zahvala, čast in krepost in moč bodi našemu Bogu od vekomaj do vekomaj. Amen.“ Enako storijo ovenčane device v nekaj procesijah, ko pridejo v cerkev pred milostno podobo. Padejo namreč v dveh verstah na svoja obličja, zakrijejo si obraz ter najponižnejše molijo Boga. To storijo večkrat.

Toliko živo vero posnemaj, dragi romar. Moli Boga tako ponižno, kaker da bi ga res videl. Sv. vera te uči, da je v sv. altarnem zakramentu živi Bog resnično in bistveno pričujoč, tvojim telesnim očem pa se kaže na milostni podobi kaker na svojem sedežu v nebesih. Stori torej tudi ti, kar delajo angelji, moli sè sv. strahom in spoštovanjem presv. Trojico na milostnem kraju.

Slike in deloma kipi v trojiški cerkvi so jako ugodno razveršчени. Tudi oni nas spominjajo na nebeški dom. Torej lahko še nadalje izpeljujemo misel, da predstavlja ta hiša božja nebesa. To misel si izvolimo torej za vodnico še v nadaljnjem opisu svetišča.

Kaker je Marija prva srednica v nebesih pred tronom presv. Trojice, tako ima prvi prostor blizu milostne podobe tudi v tej cerkvi. Na desni strani je prizidano njej v čast posebno svetišče, loretska kapelica. Semkaj se podajo stiskani in obteženi posebno radi. Po Marijini priprošnji upajo najbolj biti uslišani pri trojnojedinem Bogu. Nadalje je naslikano na desni steni tik velikega altarja Marijino oznanjenje, malo nižje pa v isti visokosti Marija kraljica nebeška; vmes stoji kip najčistejšega serea Marijinega nasproti kipu presv. serea Jezusovega. Sploh se predstavlja Marija Devica vernikom v tem svetišču v mnogih in različnih skrivnostih in milostih, kaker jo bodo videli zveličani tudi v nebesih. Nasproti pridižnici stoji ob velikem svodu cerkve kip „Marija naša mati“ ali „Marija pod tronom“. To delo je posebno umetno sestavljeno. Naročil je to Marijo rajni p. Gelazij Rojko. Kip naj bi služil pri procesijah sè sv. Rešnjim Telesom. V njem stoji na desni Matere božje

Jezušček na zemeljski krogli. Na tej je naslikana cerkev, ki bi naj predstavljala trojiško romarsko cerkev. Pred Jezusom in Marijo, malo nižje, je napravljena plošča, da se na njo postavi monštranca med procesijo. Nad Marijo se vidi Bog Oče, ki se ozira z dopadajenjem na prečisto Devico in sv. Duh, ki plava nad njo. Ves skupek obdajajo kaker baljdahin svitli oblaki in ob njih kakih 30 angeljskih glav. Nadalje se nahajajo v cerkvi še: kip Marije brez madeža spočete, podoba žalostne Matere božje, Matere dobrega sveta, škapulirske in drugih.

V nebesih častijo in hvalijo na prvem mestu angelji vsegamogočnega Boga. Isto vidimo naslikano pri Sv. Trojici. Že smo omenili mnoge podobe angeljev na milostni podobi sami in ob trikotu nad njo. Poverh je v podobljenih vseh devet angeljskih verst na stropu nad velikim altarjem in ladijo v sledečem redu. Na prvem oboku se predstavljajo v štirih krogih Serafini, Kerubini, Troni, Gospodstva; na drugem oboku so ravno tako razdeljene: Oblaсти, Moči, Poglavarstva, Angelji in Nadangelji. Zadnji dve versti ste slikani na enem krogu. Nad velikim altarjem imajo torej svoje mesto angelji v velikem številu. Vseh devet verst je zastopanih. Pri sv. maši, tako verujemo, obdajajo angelji aljar v resnici, pa nevidno. Ž njimi se združi mašnik, ko moli presv. Trojico, „ketero hvalijo Angelji in Nadangelji, tudi Kerubi in Serafi, ki ne nahajo klicati vsak dan z enim glasom govoreč: Svet, svet, svet si Gospod Bog Sabaot, nebo in zemljasta polna tvoje slave.*) Ko torej stoji mašnik v tej hiši božji najbliže milostne podobe kot prvi prosivec in moli presv. Trojico, ga obdajajo vse angeljske verste ne le nevidno, ampak slikane tudi vidno.

Za angelji pridemo po versti do svetnikov. Ti imajo v tej hiši božji toliko kipov, podob in slik, da si tu prav lahko predstavljamo njih veliko nebeško množico. Naštevati jih hočemo zaporedoma od velikega altarja nazaj. Omeniti pa ne moremo vseh, ampak le poglavitnejše.

*) Predglasje na praznik presv. Trojice in ob navadnih nedeljah.

Še od časa velezaslužnih pp. avguštinov so nastavljeni kot kinč okoli velikega aljarja štirje veličastni, do cela pozlačeni kipi iz lesa, namreč sv. Avguština, sv. Tomaž Vilanovski, sv. Nikolaj Toletinski in sv. Janez od Sv. Fakunda. Iz novejšega časa sta dva manjša tudi vsa pozlačena kipa nad milostno podobo. Predstavljata sv. Bonaventuro kardinalja *) in sv. Ludovika škofa, svetnika iz frančiškanskega reda. Od teh se jako razločujejo, tako po različnih barvah kaker po obliki štiri statue ob stebrih stranskih sten med pridižnico in altarjem, namreč serca Jezusovega in Marijinega, ketera smo že omenili, in sv. Jožefa ter sv. Ane. Postavljene so bile štirim stanovom v spodbudo, mladeničem, dekletam, možem in ženam. Zategadelj stoji tudi dotični kip ženski ali moški strani naproti, da se laglje vidi.

Posebno primerno mesto ima kip s v. oč. Frančiška seraf. Nadstavljen je namreč pridižnici kot kinč. Tako osamljen v visočini nam predočuje povzdigo tega svetnika v nebesih. Redovno ustno izročilo pravi o sv. Frančišku, da mu je bilo podeljeno zavoljo njegove ponižnosti najvišje mesto v nebesih, da, oni sedež, s kterega je bil veržen poglavar angeljev odpadnikov. Ta kip nas torej spominja in spodbuja, posnemati serafinskega svetnika prav marljivo v ponižnosti. Potem smemo upati, da bomo njegovi verstniki v nebesih. Nadalje se vidi, da stoji sv. Frančišek z desno nogo na mohamedanski glavi. To pomenja moč njegove besede pred mohamedanskim suljtanom, ko je oznanjeval sv. vero kot misijonar v Egiptu. Na drugi strani stoji pri nogah svetnika pohlevno jagnje, ki poslušno gleda h pridigajočemu serafinskemu očetu. Opominja nas, kako ponižno, kako pohlevno bi naj poslušali besedo božjo.

Od pridižnice nazaj ima ladija stranska kora. Na teh so naslikane podobe dvanajsterih aposteljnov. Na vsaki strani je šest slik, med tremi oboki, ki peljejo od jednega stebra do drugega. Slike na obokih kora nas tudi

*) Ta kip je predstavljal s početka sv. Avguština, kar se mu še pozna. Ima namreč glave nevernikov pri nogah. To pomeni, da jih je sijajno premagal sè svojo učenostjo. Zavzemal je prej ono mesto nad pridižnico, kjer je sedaj kip sv. oč. Frančiška. Prenarediti ga je dal p. Gelazij Rojko pri prenovljenju cerkve.

spomnijo nekoliko na nebesa, namreč na kraljevske sedeže aposteljnov. V evangeliju sv. Lukeža*) beremo sledečo obljubo našega Gospoda aposteljnomo dano: „In jaz vam odločim kraljestvo, kaker ga je meni odločil moj Oče, da boste jeli in pili pri moji mizi v mojem kraljestvu in sedeli na sedežih ter sodili dvanajstere rodove Izraeljeve.“ V trojiški cerkvi imajo tedaj tudi aposteljni prav primerno mesto. Lehko si nekoliko predstavljamo njih kraljevske sedeže v nebesih.

Treba nam je še razložiti slike na stropu ladije za velikim svodom od pridižnice nazaj, ki najbolj vzbujajo pozornost in mikajo oko. Naslikani so tu na modrem polju med zvezdami štirnajsteri svetniki pomočniki Kaker iz nebeških sedežev se ozirajo na vernike od spodaj. So pa po versti sledeči: 1. Sv. Margareta, devica in marternica; njo kličejo na pomoč v porodnih boleznih, pa tudi zoper lakoto in kugo. — 2. Sv. Jurij, vojak in marternik, pomaga v skušnjavah zoper sv. vero in v verskih dvojbah. — 3. Sv. Egidij, puščavnik in opat; prosijo ga za odvernitev praznega strahu in napačne sramežljivosti pri sv. spovedi. — 4. Sv. Erazem, škof in marternik, derži del drobovine na drogu; zoper boleznih v trebuhu je mogočen zavetnik. — 5. Sv. Cirijak, diakon in marternik, je patron v skušnjavah hudih duhov, v nesreči kuge in pomora. — 6. Sv. Blaž, škof in marternik derži dve goreči sveči v podobni križa, pomaga v boleznih v gerlu. — 7. Sv. Dijonizij Areopagit, škof in marternik, ima v rokah svojo odsekano glavo, k njemu se zatekajo posebno tisti, ki zelo terpijo zaradi nemirne vesti. — 8. Sv. Vit, mladeniški marternik, s kotlom zraven sebe, v katerem so ga varili; patron je kerščanskih mladeničev in varih zoper stekle pse. — 9. Sv. Pantaleon, zdravnik, marternik zè žrebljem v roki, s katerim so mu roki eno na drugo h glavi pribili. Priprošnjik je zdravnikov in bolnikov. — 10. Sv. Krištof, marternik z božjim detetom Jezusom na rami, varuje pred točo, lakoto, kugo in pred požarom. — 11. Sv. Ahacij, škof, s cerkveno opravo v rokah, pomaga posebno v smertnih

*) Luk 22, 29, 30.

težavah. — 12. Sv. Evstahij, marternik, ima jelena poleg sebe v spomin prikazni, katero je imel. Lovci ga častijo kot svojega patrona. Kliče se tudi na pomoč v vseh težavah in stiskah, ki se ne dajo razvozlati in razmotriti.

Ostaneta nam še dve svetnici izmed štirinajsterih pomočnikov, namreč sv. Barbara in sv. Katarina. Ker je na stropu, na treh obokih, prostora le za dvanajst slik, sta te dve svetnici upodobljeni na velikem svodu cerkve. Sv. Barbara, devica in marternica, ima kelih v roki in stolp ob svoji strani. Patrona je vmirajočih, da tudi topničarji in rudarji jo posebno častijo. Sv. Katarina, devica in marternica, sè zlomljenim kolesom ob strani in s paljmovo vejico v roki, sprosi od Boga resnično kesanje in obžalovanje grehov, zaščitnica je modroslovcev in višjih šol.

Najvišje na velikem svodu, tako rekoč sredi med angeli, aposteljni in svetniki, stoji božje dete Jezus. Obdano je od svetlih oblakov. Belo obleko ima in na persih erdeč križ. Roke pa derži razprosterte kaker da bi nas htelo k sebi vabiti z besedami sv. evangelija: Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil! ¹⁾ Ta podoba naj bi nas opomnila na Jezusa, kateri je v sv. Rešnjem Telesu živo in bistveno pričujoč, na njegovo neskončno ljubezen in dobrotljivost. Spominja nas pa tudi na ono Jagnje, katero je gledal sv. Janez evangelist v nebeškem Sionu, to je v nebesih. Izvoljeni božji so zbrani okrog Jagnjeta ter pojejo novo pesem pred božjim sedežem: „Jagnje je stalo na gori Sionu, in ž njim sto štiri in štirideset tisoč, kateri so imeli njegovo ime in ime njegovega Očeta zapisano na svojih čelih. In sem slišal glas z neba kaker glas veliko voda in kaker glas velikega groma; in glas, keterega sem slišal, je bil kaker glas citrarjev, kateri na svoje citre citrajo. In so peli kaker nekako novo pesem pred sedežem in pred čveterimi živali in pred starašini; in nihče ni mogel peti pesmi razen onih sto in štiri in štirideset tisoč, kateri so bili odkupljeni z zemlje.“ ²⁾ Isto češčenje, katero dajejo zveličani Sinu božjemu v nebesih, ti predstavljajo torej

¹⁾ Mat. 11, 28.

²⁾ Skr. raz. 14, 1–3.

slike v trojiški cerkvi. Združi se z nebeškimi prebivavci ter se trudi vredno čast in hvalo dati svojemu Bogu, pred vsem Jezusu v sv. Rešnjem Telesu, kaderkoli si v tem svetišču.
(Konec prih.)

Litanije Jezusovega Serca.

P. B. R.

(Dalje).

14. Serce Jezusovo, v katerem so vsi zakladi modrosti in znanosti.

Sv. apostelj Pavel je enkrat zvedel, da hočejo brezbožni ljudje zapeljati dobre Kološane. To ga je silno žalostilo. Hitro jim piše, da bi jih obvaroval pred pretečo nevarnostjo. V dosego svojega plemenitega namena ne ve boljšega pripomočka od tega, da jim postavi živo pred oči v svojem listu Gospoda, „v katerem so vsi zakladi modrosti in znanosti“. (Kološ. 2, 3.)

Kaker je ravnal sv. Pavel sè svojimi verniki, tako dela sv. cerkev z nami. Dobro ve, da smo vedno potrebni pomoči. Da bi nam pomagala, nas pošilja k Zveličarju, in sicer k njegovemu Sercu, v katerem so vsi zakladi modrosti in znanosti.

Toda, kaj bi nam pomagali vsi zakladi Gospodovega Serca, ke bi jih presv. Serce hranilo samo za-se. Hvala bodi božjemu Sercu, da jih ne hrani samo za-se, mariveč prav posebno tudi za nas. Dá bomo novi klic umeli, pomislimo na dve novi prednosti presv. Serca, na bogastvo zakladov njegovih in na darežljivost, s katero nam jih deli.

Tedaj, ko je po zemlji hodil in učil, so klicale množice: tako kaker ta, še nihče ni učil. Kako tudi? Kedo bi se mogel meriti z učenikom, ki je Bog in človek? Kakeršen pa je bil tedaj, tak je še sedaj. Tedaj je imel zaklade modrosti in znanosti, prav takisto jih ima tudi sedaj. V vseh položajih spremenljivega svojega življenja torej vemo, kam se imamo zatekati — k Jezusovemu Sercu. Zlasti se zatekajmo k Gospodovemu Sercu v nevarnostih, ki nam žugajo

in v skušnjavah. Morda nas še denes čakajo — ne vemo — ali to vemo, kje imamo v njih pomoči iskati.

Večkrat se zgodi, da kak študent sedi pri knjigi; marisikaj si sam lahko pojasni; pa pridejo stvari, ki jih ne more razumeti, treba je profesorja, leta mu razloži stvar, in naenkrat mu postane prej neumljiva reč čisto jasna.

Dostikrat, predragi bravec, potrebujemo tudi mi v življenju luči, potrebujemo razsvetljenja. Ta ali oni, n. pr.. dosti ve, ali nekaj prav nič ne ve: sebe, svojega serca ne pozna. Dnevnik življenja leži pred njim odpert, ali luči ni, da bi mogel brati. Morda živi v grehah, pa se mu godi, kaker farizeju v tempelju. Ne kradem, ne vbijam, si misli, kaj hočem, saj sem pošten človek — pa je poln slabosti, ki jih ne spozna. Ali pa morda ve za svoje slabosti, pa le vedno odlaša in odlaša se spreobrnjenjem — zakaj? zato, ker nima razsvetljenja, da bi spoznal svoj nevarni dušni stan. Kako zelo je potreben tak človek pomoči od zgoraj, kako nujno potrebuje, da bi se razlili nanj zakladi Jezusovega Serca. In kako rad bi mu Gospod pomagal! Le zaupno, ponižno naj bi ga prosil, pa bi mu bilo pomagano.

Pa ne samo v dušnih zadevah, tudi v telesnih potrebujemo dostikrat, da bi nam odperlo Gospodovo Serce zaklade modrosti in znanosti. Kolikokrat pride človek v take razmere, da sam ne ve, kaj bi počel. Pridejo skerbi za vsakdanji kruh, pridejo križi in težave, tako temno, tako žalostno je serce. V takem slučaju se spomnimo njega, ki nam kliče: pridite k meni vsi, ki ste obteženi, in jaz vas bom poživil — — in boste našli mir svojim dušam. Jezusovo presv. Serce je zdravnik in zdravilo za nas.

15. Serce Jezusovo, v katerem biva vsa polnost božanstva.

K Jezusu nas pošilja sv. cerkev in sicer k Sercu njegovemu, da bi pri njem iskali vsmiljenja, pomoči. Čudno je to, da nas tolikokrat spominja njegovega božanstva. V 15. klicu nam zopet govori, da prebiva v njem, k čiger Sercu nas pošilja, polnost božanstva. To polnost božanstva treba pomišljevati, preden prosimo božje Serce vsmiljenja.

Kaj pa pomeni to: polnost božanstva? Nič drugega, kakor Boga se vsemi njegovimi vzvišenimi, ljubeznivimi lastnostmi. Ker si je izbrala druga božja oseba zlasti presv. Serce Jezusovo za svoje stanovanje, ni težko vgeniti, kje imamo iskati te lastnosti; nikjer drugod, kakor v Sercu Jezusovem. Vse te lastnosti so take, da nam morejo vzbuditi in vtrditi naše zaupanje v Serce božje.

Neketere lastnosti Serca Gospodovega smo že premišljevali, ali pa jih bomo še, preden pridemo do konca. Poglejmo tedaj le to ali ono.

V Jezusovem Sercu prebiva pred vsem visokost in veličanstvo božje. Zato je Gospod neskončno vzvišen nad vse stvari; mi smo v primeri ž njim, kar je kapljica v primeri z morjem. Pa ravno ta visokost, to veličanstvo ga dela vsmiljenega. Kako to? — Vzemimo, da bi našel ti daleč v gozdu majhino dete, obnemoglo od lakote in žeje, bi li mogel iti mimo, ne da bi se ga vsmilil? Ravno njegova slabost bi te genila. — Dalje uči skušnja, da so dostikrat cesarji in kralji prijazniši do priprostih ljudi, kakor pa njihovi služabniki. To je lepa lastnost takih dostojanstvenikov, spričuje, da so plemenitega mišljenja in dobrega serca. Zato ne bi bilo lahko misliti, da bi Bog te prelepe lastnosti ne imel, ki jo imajo celo plemeniti ljudje. Gotovo jo ima. To nam je posebno lepo dokazal Kristus sè svojim včlovečenjem in življenjem. Ni iskal mogočnežev, ampak navadne, preproste ljudi je zbiral okrog sebe, največi njegovi ljubljenci pa so bili nedolžni otroci. Tu vidimo, kakšno serce ima Gospod, ki prebiva v njem vsa polnost božanstva, tedaj tudi visokost božja in božje veličanstvo. — Koliker manjši smo pred njim, koliker ponižniše spoznamo letó pred njim, toliko bolj terdno se smemo zanašati, da se nas bo vsmilil.

V Jezusovem Sercu prebiva božja mogočnost, vsevednost, ljubezen, božja blaženost in sreča, ki hoče vse osrečiti, božja nesprenmenljivost, same lastnosti, ki nas vabijo naj se kar najtesneje oklenemo Gospodovega Serca.

V Jezusovem Sercu prebiva dalje svetost božja; vedno se trudi oprostiti nas vsega, kar ni svetega v nas: greha in njegovih nasledkov.

V presv. Sercu prebiva božja pravičnost, zato je zadostil na križu in zadoščuje še sedaj na aljarjih božji pravičnosti za nas.

Tudi če kaznuje, se leto zgodi zmirom nam v prid.

V Gospodovem Sercu prebiva polnost božanstva, in ta Gospod je naš Bog, tesno smo sklenjeni ž njim. Moj Bog si — smeš govoriti, moja lastnina si, govori Gospod. S psaljmistom moreš klicati po vsaki stiski: Bog, moj Bog, ozri se name, zakaj si me zapustil? Ne hodi od mene; zakaj stiska je prav blizu, ker nikoger ni, da bi pomagal. (Ps. 21, 12.).

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje 3. reda skupščine trojiške: Barbara Zemljič in Uršula Markovič od Sv. Benedikta, Jožef Steiner, Ivana Kocbek, Marija Belcl, Ana Žizko in Marija Kežman od Sv. Petra pri Radgoni, Katarina Kovač iz Tišina (Ogersko), Frančišek Hebar in Marija Čolnik od Sv. Lenarta v Slov. gor., Terezija Grajfonar in Anka Grozl od Sv. Ruperta, Filomena Knezar od Sv. Jurija v Slov. gor., Janez Posvek od Sv. Trojice, Rozalija Sobočan iz Čerenčovcev (Ogersko), Janez Simonič od Sv. Boljfenka v Slov. gor., Ana Krambergar od Sv. Urbana, Marija Verzel iz Male Nedelje; kobiljeglavske: Neža (Marija) Meržek iz Kobilje glave; gorjanske: Marija (Rozalija) Strle, Uršula (Elizabeta) Pojor.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev k časti Mariji Devici, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu B. K. za ljubo zdravje, ker terpi že čez tri leta na zadetju; M. K. za pomoč v silni britkosti, v kateri se nahaja.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo na dalje: L. H. sv. Antonu, da je na njegovo priprošnjo dobila deklo; T. V. tr. v Gr. da je bila rešena neke serčne bolezni in vslišana v neki dušni zadregi; A. J. iz Šk., da ji je sv. Anton pomagal v neki veliki sili; M. V. iz Šk., zdaj v službi na Gor. Štajerskem, da je bila po sv. Antonu rešena iz velike nevarnosti in da je bila na priprošnjo sv. Antona neka razpertija srečno poravnana; neka oseba, da je bila po devetdnevnicu vslišana v veliki telesni potrebi.

(Dalje prih.)